

(18. 1.)

BRIEF VAN DE MINISTERS VAN BUITENLANDSCHE
ZAKEN EN VAN JUSTITIE.(De vroegere stukken zijn gedrukt onder
n°. 258 der Zitting 1911—1912.)*Den Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal.*

's GRAVENHAGE, den 19/20 November 1912.

Ter voldoening aan de toezegging gegeven aan het slot der Memorie van Antwoord inzake de wetsontwerpen tot goedkeuring van de op 23 September 1910 te Brussel gesloten verdragen betreffende aanvaring en betreffende hulp en berging (Zitting 1911/1912, Gedrukte Stukken 258), hebben wij de eer U H.W.Geb. te verzoeken het volgende ter kennis van de leden der Kamer te willen brengen nopens de beteekenis van de tweede, derde en vierde reserve der Amerikaansche Regeering ten aanzien van het verdrag betreffende aanvaring.

Tweede reserve. De ontwerpen van wet betreffende de vergoeding van schade veroorzaakt door dood zijn nog bij den Amerikaanschen Senaat ahangig.

Derde reserve. De vermoedens, waarop de Amerikaansche Gedelegeerde het oog had, zijn blijkens mededeeling der Amerikaansche Regeering de volgende:

1. Wanneer na eene aanvaring de kapitein van een der in aanvaring geweest zijnde schepen niet in de nabijheid blijft, maar zich verwijdert, en geen redelijke grond voor dat verzuim kan

worden aangevoerd, bestaat, behoudens tegenbewijs, het vermoeden dat de aanvaring aan zijne schuld te wijten is.

2. Wanneer een schip gehandeld heeft in strijd met de voorschriften ter voorkoming van aanvaring, bestaat er een redelijk vermoeden volgens de rechtspraak in de Vereenigde Staten dat de begane fout, zoo niet de eenige oorzaak, dan toch eene der oorzaken van de aanvaring is. In zoodanig geval moet het schip dat de fout begaan heeft, bewijzen niet dat die fout wellicht of waarschijnlijk niet tot de aanvaring heeft bijgedragen, maar dat zij daartoe onmogelijk heeft kunnen bijdragen.

3. Wanneer een voor anker liggend schip en een varend schip in aanvaring komen, bestaat het vermoeden dat de aanvaring is te wijten aan het varend schip, tenzij het voor anker liggend schip lag waar het niet kon verwacht worden te liggen. Dezelfde regel geldt ten aanzien van een stilliggend schip dat anders dan voor anker ligt.

Bij deze opsomming teekenen de ondergeteekenden aan, dat althans in het tweede geval niet van een wettelijk vermoeden van schuld sprake schijnt te zijn.

4. Wanneer eene stoomboot en zeilschip ten gevolge van den koers dien zij houden gevaar loopen voor aanvaring, moet de stoomboot uitwijken; bij gebreke daarvan bestaat *prima facie* vermoeden van schuld der stoomboot.

Vierde reserve. De Amerikaansche Regeering herhaalde de ter Conferentie gegeven verklaring, dat toepassing der hier bedoelde bepalingen door de „common law courts” niet mogelijk is, daar de vaststelling van de mate van schuld aan de aanvaring in geval van schuld van wederzijde bezwaarlijk door eene jury kan geschieden.

Voor zooveel noodig zij hierbij aangeteekend dat, blijkens bladzijde 135 der processen-verbaal der Conferentie van 1909, de rapporteur der Conferentie deed uitkomen dat bijna alle aanvaringszaken behandeld worden door die Amerikaansche gerechten die wèl het verdragsrecht zullen toepassen.

Ten slotte maken de ondergeteekenden van deze gelegenheid gebruik om ter kennis van de Kamer te brengen dat, volgens een nieuw voorstel der Belgische Regeering, de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging der beide verdragen op 2 Januari 1913 zal plaats hebben.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
R. DE MAREES VAN SWINDEREN.

De Minister van Justitie,
E. R. H. REGOUT.